

РЕШЕНИЕ

№ 4522

гр. София, 07.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 13.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2788** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 7176 от 28.02.2020 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от С. А. К., изгърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора С., срещу Заповед № 72 от 14.02.2020 г. на началника на Затвора С., с която са отменени Заповеди № 470/29.11.2019г. и № 471/29.11.2019г., с които на жалбоподателят е възложено да работи като „транжорист в затворническа кухня“.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е необоснована и недоказана. В хода на съдебното производство оспорващият редовно призован, се явява лично, като поддържа жалба и моли същата да се уважи.

Ответникът – началникът на Затвора С., редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Предмет на обжалване в настоящото производство е заповед № 72 от 14.02.2020 г. на началника на Затвора С., с която на основание чл. 172, ал. 2 от ЗИНЗС, предвид нарушаване изискванията на сигурността в затвора, С. А. К. е освободен като „транжорист в затворническа кухня“.

От данните по делото се установява, че жалбоподателят е назначен по силата на заповед № 470/29.11.2019г. и № 471/29.11.2019г. като „транжорист в затворническа

кухня” в Затвора С..

Към приетата по делото административна преписка е приложена докладна записка от ИСДВР на 12-та група, видно от която на 11.02.2020г. на жалбоподателят е ил нанесен побой в спалното помещение № 14 на 12-та група при масово сбиване.

Във връзка с цитираната докладна записка на 14.02.2020г. , на основание чл.35, ал.1 ППЗИНЗС е порведено заседание на Комисията по разпределение на лишените от свободата, обективизирано в протокол № 15 от същата дата, видно от който е предложено л.св. С. К. да бъде освободен от работа във връзка с изискванията на сигурността (чл.172, ал.2 ЗИНЗС).

До делото са приети като писмени доказателства представените с административната преписка писмени документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 140, ал.1 от АПК срок пред Административен съд – София град от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Допустимостта на жалбата се обуславя и от разпоредбата на чл. 120, ал.2 от Конституцията на Република България, според която гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат освен изрично посочените със закон. Обжалваната заповед е издадена на основание чл. 172, ал.2 от ЗИН. Законодателят не е посочил изрично дали тази заповед подлежи или не на съдебен контрол, поради което настоящият съдебен състав приема, че обжалването е законосъобразно на това основание.

За яснота следва да се посочи, че обжалваният акт отговаря на определението за индивидуален административен акт, дадено в чл. 21, ал.1 от АПК, а именно - изричното волеизявление (заповед) или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган (началник на Затвора С.) или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси (освобождаване от длъжност) на отделни граждани (жалбоподателя) или организации, както и отказът да се издаде такъв акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган Началника на Затвора в изпълнение на административната му дейност, поради което отговаря на определението за индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност – посредством обективизираното в нея волеизявление на началника на затвора [населено място] за "освобождаване от работа" се засяга правната сфера на жалбоподателя.

Заповедта засяга пряко и непосредствено права и интереси на лишените от свобода – в конкретния случай на жалбоподателя. Това е така, тъй като участието в трудова дейност рефлектира пряко върху метода за изчисляване на срока на изтърпяното наказание, посочен в чл. 178 ЗИНЗС, а оттам и върху продължителността на пребиваване в мястото за лишаване от свобода.

Като правно основание в обжалваната заповед е посечен – чл. 172, ал. 2 от ЗИНЗС. Правната норма предвижда, че работата, която трябва да изпълнява лишеният от свобода, се определя от администрацията съобразно съществуващите възможности, като се вземат предвид възрастта, полът, здравословното му състояние и работоспособност, изискванията на сигурността, професионалната квалификация и предпочитанията му..

В частност органът се е мотивирал, че прекратява трудовата заетост на жалбоподателя поради застрашаване сигурността в затвора, живота и здравено, не само на лишените от свобода, но и на пенитенциарния персонал.

Полагането на труд е право на лишените от свобода, установено с нормата на чл. 77, ал. 1 ЗИНЗС. С разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗИНЗС се предвижда, че участието на лишените от свобода в трудова дейност има за цел тяхната ресоциализация, а според ал. 2 – работата, която трябва да изпълнява лишеният от свобода, се определя от администрацията съобразно съществуващите възможности, като се вземат предвид възрастта, полът, здравословното му състояние и работоспособност, изискванията на сигурността, професионалната квалификация и предпочитанията му, т. е. на правото на труд не съответства задължение за администрацията непременно да осигури работа на лишения от свобода. Изпълнението на горното задължение не е безусловно, а зависи от обстоятелства и предпоставки, които са от обективен и субективен характер. Обективни са съществуващите възможности за работа, вкл. вида и тежестта на трудовата дейност, откритите работни места и условията на труд. Субективни са останалите критерии по чл. 172, ал. 2 ЗИНЗС, както и преценката на администрацията чрез комисията по чл. 35 от ППЗИНЗС. Целта на полагането на труд от лишените от свобода е тяхното превъзпитание и ресоциализация /арг. чл. 163 ППЗИНЗС/.

В случая, в приложената по делото докладна записка с на ИСДВР на 12- та група от 12.02.2020г., става ясно, че се касае за установени нарушения по чл. 93, т.6 и чл.97, т.4 ЗИНЗС от четири лица – Л. А., В. Р., Нешо Е. и Я. О., изтърпяващи наказание „лишаване от свобода“ в затвора С., които нарушения са спрямо жалбоподателя. Последният е станал жертва на побой, именно от тези четири лица.

Това обаче е различно от изложените фактическите основания за издаване на заповедта. В оспорената заповед е отразено: "Предвид нарушаване изискванията на сигурността в затвора във връзка с масово нахлуване в спално помещение 14, което би могло да прерасне в масово сбиване, с което да се застраши сигурността в затвора, живота и здравено, не само на лишените от свобода, но и на пенитенциарния персона“.

Следователно, от данните, изложени в ДЗ, не се установява каквото и да било нарушение от страна на жалбоподателя (в качеството му на пострадад от масов побой), напротив касае се за нарушения от други лишени от свобода лица спрямо л.св. К., което обаче не релевира извод за застрашаване сигурността в затвора, живота и здравено, не само на лишените от свобода, но и на пенитенциарния персона от страна на същия, с оглед извършване на неговата работа като „транжорист в затворническа кухня“. Следователно, в случая не е налице основание за прекратяване на трудовата дейност в затвора на л. св. С. К..

По изложените съображения жалбата на С. А. К. се явява основателна и като такава следва да се уважи, а оспорената заповед да се отмени, като неправилна и незаконосъобразна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд-София-град, Трето отделение, 7 - ми състав, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 72 от 14.02.2020 г. на началника на Затвора С., с която са отменени Заповеди № 470/29.11.2019г. и № 471/29.11.2019г., с които на жалбоподателят е възложено да работи като „транжорист в затворническа кухня”. Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: